

१५

लोकमान्यांचें देहावसान !

पोवाडा.

(हा पोवाडा लेखकांन १९२० सालींच लोकमान्यांच्या देहावसानानंतर लगेच लिहिला आहे.)

अगाध लीला परमेशाच्या घडवी संसार ।
जगताचा बहुविधा करुनिया घेउनि अवतार. ॥
पानपतीं संग्राम चालला भीषण घनघोर ।
घन्य बाळ विश्वास, सदाशिव गेले महशूर ! ॥
'हर हर हर हर' शब्द चालला हृदयें भेदून ।
'खण खण खण खण' शब्द दाटला गगनीं संपूर्ण ॥

चाल-जरि असे दैव वांकडें । कांहीं नच घडे । येति सांकडें ।

एकत्र जमुनिया सारीं । तारत्या देव ही मारी ।

शूर मराठे भूमात्रकीं निजले हो सारे ।

उघडों झालीं स्वागत करण्या तीं स्वर्गद्वारें ॥ २ ॥

नाना आले सद्बुद्धीची घेउनिया ठेव ।

उभा राहिला उद्योगाच्या पार्श्वभागी देव. ॥

राज्य राखिलें त्या मर्दानें पुण्य शिवाजीचें ।

आलें रे आमंत्रण त्याला निष्ठुर देवाचें ॥

गेले गेले शिवबा गेले, ते दिवसहि गेले ।

सौख्याचे ते वागबगीचे पार शुष्क झाले !! ॥

चाल-ते धन्य होउनी गेले । राज्य घडविलें । दुष्ट नाशिले ॥

सत्प्रेम मिसळुनी गेले । हृदयांत वीर्य कालविलें ॥

दैवाचा दुर्विपाक झाला पुण्य-भाग सरला ।

धीर धावया परि लोकांला एक पुरुष आला ! ॥ ३ ॥

आला आला अमित तपोबल वंदित बलवंत ।

शंखचक्र करिं धरुनि पातला विष्णु मूर्तिमंत ॥

उदयाचलि चंडाशु रंगला पारतंत्र्यरजनी !

थर थर कांपे कांहीं कळेना काय करिल ह्यणुनी !

मदोन्मत्तता विचार करिते 'भ्याड काय करितो !' ।

शस्त्रशक्तिपंचाननपुढती अहा काय करि तो ! ॥

चाल-परि असे एकटी शक्ती । गुप्त राहती । आर्यधर्मा ती ।
‘अध्यात्मशक्ति’ त्या नांव । शस्त्राख शक्तिला घाव ।
घालुनी जयान्वित होय ॥

ठावे कैचें हें त्या आमुच्या सुज्ञ बांधवाला ? ।
भौतिकसुखि मर्यादित ज्याची सर्व शक्ति त्याला ? ॥ ४ ॥

चढत चालला अनुक्रमानें ‘बाल’ अंतरिक्षी ॥

त्या तेजानें दिपत जाउनी नृपती त्या लक्ष्मी ।

सुरतेचीं तीं मेघमंडळें काळिकुड सगळीं ।

शकलें करुनी, करुनि विदारित, आपद्विषहि गिळी ।

षड् वर्षे कारागृहिं रुधिला गंगाधरतनय ।

रुधिला कैचा, दिसे आह्लांला, तेज न गत होय ॥

चाल-तो गीतारहस्य लिहुनी । शांतिपद वरुनि ।

पातला भुवनीं । गीतामृत सकला घाया । अमृतें

अमरपद ध्याया ।

“बाल’ दिवाकर चढत चालला आला माघ्यान्हीं ॥

तेज तयाचें प्रचंड झालें, असह्य या भुवनीं ॥

श्रीमंताला कुरवाळुनि, करिं गरिबाला धरुनी ! ।

सिंचुनि प्रेमामृत, संपादुनि अतुल कीर्ति भुवनीं ॥

शत्रूंनाही मित्र करोनी, देशकार्य करुनी ।

संघ घडवुनी, भूमातेला सुपुत्र साजोनी ॥

आर्यमहीवरि स्वातंत्र्याचा वरद हस्त धरुनी, ।

‘लोकमान्य’ पदवीयुत होत जी दिली बांधवांनीं ॥

चाल-पश्चीम दिशेला गेला ! रक्तपट ल्याला । नेत्र फिरविला ! ।

देशांतरिं गडबड झाली । नैराश्यपंक्तिं भू रुतली ! ।

बालरवी अस्तंगत झाला, शोक-सागरांत ।

बुडली नौका आर्यमहीची, एकच आकांत ! ॥ ६ ॥

हाय ! हाय ! रे दुष्ट कृतांता ! हें केलें काय ? ।

कां नच तुजला हृदयाचें तें बंधन, रे हाय । ॥

गेले गेले सर्वहि गेले थोर थोर गेले ! ।

राम कृष्ण शिवबाही गेले रामदास गेले ! ॥

दादाभाई राष्ट्रपितामह, देश दास, गेले ।

धन्य असे हे सर्व हि गेले ! कां ? कोण गेले ? ॥

चाल-आज हा कळस चढविला ॥ पूर्ण जाहला । तिलक

घेतला; ॥ कां झाले सौख्य मनाला ? । कां झाले

सौख्य जिवाला ? ॥

परि ऐसे मी कैसे वदलों ? कृतान्त तो काय ? ।

सेवक परमेशाचा, देवचि दोषस्पद होय ॥ ७ ॥

कां जगदीशा ! आजचि तुजला हाही आवडला ।

देवा केव्हांही तो तुमचा, आजचि कां नेला ? ॥

कां स्वर्गामधिं मुसघांची पडली तो वाण ।

हणुनी नेला सत्वरिं येथुनि हा आमचा प्राण ! ॥
हिंद देविचे दुर्भाग्याचे अजुनि दिन न सरले !
हेचि खरें बा निंघ असे रे त्वां कांहिं न केलें ॥

चाल—त्वां जरी देह नाशिला । जीव पळविला । सर्व हरपला ;
तरि सर्वहि फसली करणी । ती मूर्ति दिसे या नयनीं ।

हृदयासनिं जो सतत विराजित सर्वांच्या झाला ।
तो बा ! आतां जाईल कैसा जरि आला घाला ! ॥ ८ ॥
जीर्ण देह हा हणुनी नेले कां देण्या त्याला ।
अन्य देह तो पुनरपि देशा उद्धत करण्याला ? ॥
जोंवरिं स्वातंत्र्याचा तरुवरि पूर्ण बहर न दिसे ।
तोंवरि दहिवरजलकणसिंचन केले बा कैसे ? ॥
हाय हाय हा सद्बंधूंचा प्राणसखा गेला ! ।
प्रत्येकाचा विगतचेतन स्वस्थ देह ठेला ! ॥

चाल—तें तेज लुप्त जाहलें । धैर्य ना दळें । भाग्य संपलें ; ।

शोकाकुल संप्रति झाले । लोक; दास्य नित्यचि ठेले ।
संशय आला हाय असा हा, तिलक दीननाथा ! ।
हिंदभूसुता ! पतितोद्वारा ! कृपा करी आतां ॥ ९ ॥
अंधाराला दुरि करणारा दिनकर तो गेला ! ।
कैसें आतां करितिल तारे निरस्त तिमिराला ? ॥
अंधारामार्धि धडपडतांना एक दीप होता ! ॥

तोही गेला; घोर तिमिर तो आज दिसे आतां ! ।

स्वैरपणें संचार चालला वन्य पशुवरांचा ।

उगम दिसेना, मध्य दिसेना अंतहि मार्गाचा ॥

चाल—तरि चला सर्व जाउया । विघ्न चिरडुया । मार्ग काडुया ।

स्वातंत्र्य पूर्ण मिळवाया । मातेचें मोचन करुया ।

‘ स्वराज्य माझा जन्मसिद्ध हा हक्कचि आहे ’ या ॥

उक्तीला मनिं नित्य वागवुनि झिजवूया काया ॥ १० ॥

शास्त्रिण सदाशिवराय

(नाडिवडेकर)

१/१८, गोलगांवकर बाळ,
गिरगांव, मुम्बई ४ (४००००४)